

hledávce, nejde ani ze zjištění nižších soudů ani z vlastního přednesu žalované firmy na jevo, že by jí bylo bývalo možno včas, totiž před zákazem převodu pohledávek splatných v rakousko-uherských korunách z ciziny do Československa ze dne 6. února 1919, čís. 57 sb. z. a n. a před rozlukou měny převést onu zálohu uloženou u poštovní spořitelny ve Vídni do území Československé republiky. Proto neobstojí ani tato námitka, a bylo dovolání i žalobě vyhověti v celém rozsahu.

Čís. 6312.

Novela o právu manželském (zákon ze dne 22. května 1919, čís. 320 sb. z. a n.).

Odpustili-li si manželé navzájem předchozí nadávky a zlé nakládání a zamýšleli nadále pokračovati v manželství, dlužno v tom, že se manželka přes to k manželovi nevrátila, spatřovati převážné její zavinění na napotomném rozvratu manželství. (§ 13 písm. h) zák.).

(Rozh. ze dne 23. září 1926, Rv I 645/26.)

Žalobu manželky, by manželství stran bylo rozloučeno z viny žalovaného manžela, v níž žalobkyně jako důvod rozluky uváděla hluboký rozvrat manželství, procesní soud první stolice zamítl, odvolací soud uznal podle žaloby.

Nejvyšší soud obnovil rozsudek prvního soudu.

Důvody:

Dovolací soud, přezkoumaj z úřední povinnosti výsledky jednání a dokazování a osvojiv si správné zjištění druhé stolice, uznal, že hluboký rozvrat manželství byl převážně zaviněn žalobkyní, byť i dovolatele nebylo lze úplně sprostiti z viny na rozvratu. Bylo zjištěno, že dovolatel předstíral žalobkyni před svatbou, že jest zemským místotajemníkem s měsíčním služným 1400 Kč kromě vedlejších příjmů, ač byl a je ve skutečnosti asistentem zemské dávky s měsíčním platem 841 Kč 60 h, nehledě ku místnímu přídavku měsíčních 155 Kč, a že má třípokojový byt. Bylo zjištěno, že dovolatel jednou v létě 1924 za pobytu v K. dal žalobkyni jeden nebo dva políčky, že za jedné návštěvy u rodičů žalobkyně nazval ji »neřáde zdechlý« a že ji chtěl i uhoditi. Naproti tomu bylo zjištěno o žalobkyni, že dovolatele polila mlékem za to, že jí dal jeden nebo dva políčky, a jindy že mu plivla do obličeje, když jí něco řekl. Než bylo dále zjištěno, že v listopadu 1924, tedy po všech těchto zjištěných nadávkách a výstupech si obě strany toto všecko prominuly, řekly si, že se mají rády, a dovolatel se zavázal, že služné odevzdá vždy svému přednostovi, který je odevzdá žalobkyni. Také bylo zjištěno, že se žalobkyně ani po tomto odpuštění nevrátila k dovolateli, nýbrž podala na něho dne 5. ledna 1925 žalobu o rozvod od stolu a lože. Odvolací soud míní, že tím, co bylo zjištěno o dovolatelově jednání je prokázána »výhradná« vina dovolatelova na hlubokém rozvratu manželském. Leč odvolací soud, zjistiv provinění žalobkyně a vysloviv, že, co žalobkyně učinila dovo-

lateli, jeví se mu býti jenom vzájemným nedorozuměním, jemuž dovo-latel sám nepřikládal váhy, poněvadž toho neuplatňoval v této rozepři a že k tomu žalobkyně byla vyprovokována, neposoudil v této příčině otázku viny s hlediska důvodu rozlukového § 13 písm. h) rozluk. zá-kona po právní stránce správně. Dovolacímu soudu jeví se hádky a na-dávky těchto nápadně mladých manželů příliš malichernými, by je mohl považovati za příčinu hlubokého rozvratu manželského. Manželé si tyto nadávky a zlé nakládání — ovšem oboustranné — navzájem odpustili, vyznali si lásku a vážně chtěli pokračovati v manželství, upravivše i fi-nanční starosti rozumně v ten způsob, že dovolatelovo služné mělo se dostat do rukou žalobkyně. Rozvrat neměl tedy původ v nezávažných vzájemných nedorozuměních, nýbrž v tom, že se žalobkyně, ačkoliv se s dovolatelem udobřila nadobro, k dovolateli, jak to bylo podle §u 92 obč. zák. její povinností, nevrátila, tedy nedodržela smíru a jedině tím a to převážně zavinila pozdější odcizení manželů. Proto dovolací soud uznal, že hluboký rozvrat manželství byl zaviněn převážně žalobkyní, proto k její žalobě nelze podle §u 13 písm. h) rozlukového zákona vy-sloviti rozluk. Okolnost, že dovolatel předstíral žalobkyni před svať-bou, že jest zemským místotajemníkem s měsíčním služným 1.400 Kč kromě vedlejších příjmů, ač byl a je ve skutečnosti asistentem zemské dávky s měsíčním platem 841 Kč 60 h, nehledě ku místnímu přídavku měsíčních 155 Kč, a že má třípokojový byt, není v této rozepři rozho-dující, když jde o události před sňatkem, jimž se žalobkyně mohla ubrá-niti zcela jednoduchou informací. Ostatně dovolatel, i když zrovna není zemským místotajemníkem, zaujímá jako zemský účetní asistent stejně čestné postavení úřední, byť i hůře placené, dvacetipěti rokům jeho věku přiměřené, s nímž o pět roků mladší žalobkyně nemůže býti nespoko-jena.

Čís. 6313

K dosažení tarifní slevy poskytnuté vyhláškou ze dne 23. prosince 1922, čís. 313 bylo nutno adresovati dříví přímo dolům.

Výklad položek D-27 a D-26-g železničního tarifu.

(Rozh. ze dne 23. září 1926, Rv II 21/26.)

Firma bratří S-ové odeslala v měsících lednu a únoru 1923 ze sta-nice Hrádek na Slovensku 26 vagonů důlního dříví, které byly adreso-vány na speditera L-a v Bohumíně, jenž je pak dále odeslal dolům v Ně-mecku. V nákladních listech bylo dříví označeno: »kulatina k účelům důlním, surová, neimpregnovaná, až 7 m dlouhá, až 24 cm v průřezu na tenkém konci měřeno, bez kůry.« Odesílací stanice vyměřila firmě bratří S-ové dopravní poplatky dle speciálního tarifu 2/20%. Žalující erár, tvrdě, že toto tarifování jest mylné a že, jelikož dříví nebylo přímo adre-sováno na doly, mělo se použiti vyšší sazby B a nikoliv speciálního ta-rifu 2/20%, domáhal se na firmě bratří S-ové doplatku rozdílu. P r o - c e s n í s o u d p r v é s t o l i c e žalobu zamítl. O d v o l a c í s o u d